

STORM WACHTER

DE KAARSENMAKER VAN ARRANMORE

PROLOOG

Een jongen en een meisje stonden in een veld vol wilde bloemen onder een oeroude eik. De lucht was dreigend en het onweer gromde als een wild beest.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg de jongen zenuwachtig.

Het meisje stak haar kin naar voren en haar stroblonde haar viel als een waterval op haar rug. ‘Ik ben er altijd klaar voor geweest.’

Ze drukten hun handen tegen de knoestige stam. De boom begon te sidderen en de takken strekten zich uit, alsof de eik zichzelf wakker schudde. Heel even was het stil, en toen hoorden ze een oorverdovende knal. Een striemende bliksemschicht schoot uit de wolken en spleet de boom doormidden. Vlammen golfd en langs de schors, klommen over de takken en verzwoegen de bladeren in een oogverblindende gouden gloed.

‘Betty?’ vroeg de jongen onzeker. ‘Moeten we niet...’

‘Sst!’ siste het meisje. ‘Hij gaat iets zeggen.’

De boom begon te fluisteren. Het klonk veel harder dan

de jongen had verwacht; het geknetter en gesis van het vuur veranderde langzaam in woorden. *'Wie niet ssssspreekt zal luissteren.'*

Het meisje stelde haar vraag. Terwijl de boom nadacht, trommelde ze ongeduldig met haar vingers op de verkoolde schors. De lucht werd drukkend en een sluier van nevel krulde rond haar gezicht.

De boom zei niets meer tegen het meisje.

In plaats daarvan richtte hij zijn aandacht op de jongen en krom in zijn hoofd. De jongen viel kronkelend en spartelend op de grond, terwijl er in de donkerste hoekjes van zijn geest een visioen opdoemde.

Hij stond op de rand van een landtong, met samengepakte wolken in zijn uitgestrekte handen, omringd door de wind. De zee stroomde door zijn aderen en liet zoutkristallen achter in zijn hart.

Hij wist dat hij voor altijd veranderd was.

Betty had het mis.

Het eiland had hém gekozen.

Hij probeerde met zijn ogen te knippen om wakker te worden, maar de boom hield zijn geest nog steviger in zijn greep. Een nieuw visioen drong zich op. Iets waar hij niet om had gevraagd.

'Kijk,' siste de boom. *'Let goed op.'*

Er verscheen een jongen voor hem. Hij was iets jonger dan hij, maar hij had dezelfde neus en dezelfde ogen. In zijn ene hand hield hij een smaragd zo groen als het eilandgras.

In de andere hield hij een kromme staf die naar de zee wees. De jongen stond een eindje van hem vandaan en samen keken ze naar de raven die de lucht vulden met veren, maar ze zagen de vogels niet echt. De grond spleet open onder hun voeten en er kroop een schaduw over het eiland die hen in duisternis hulde.

De jongen werd wakker. Hij was terug in het veld vol wilde bloemen, waar het nu goot van de regen.

‘Betty,’ zei hij, en er viel een druppel recht in zijn mond. ‘Je gelooft nooit wat ik heb gezien.’

Het meisje stond over hem heen gebogen en haar samengeknepen ogen gloeiden als kooltjes. Ze gaf hem een schop tussen zijn ribben. ‘Wat je hebt gestólen, zul je bedoelen!’

‘Niet doen!’ Ze gaf hem nog een schop en hij rolde weg. ‘Ik moet je iets vertellen. Niet doen, alsjeblijft! Au! Luister dan toch! Ik zag raven, Betty. Volgens mij...’

Het meisje luisterde niet. Ze beende weg door het natte veld, met haar kin naar de huilende hemel gericht.

De jongen wilde haar terugroepen om te vertellen dat dit niet om haar draaide, dat dit groter was dan hen allebei, maar ze was in rook opgegaan en liet alleen een lichte rimpeling achter.

Hij probeerde zijn angst weg te slikken. Ergens diep in de aarde kwam de duisternis weer omhoog, een duisternis die erger was dan alles wat de wereld ooit had meegemaakt.

Een duisternis die ze niet meer konden tegenhouden.

HOOFDSTUK EÉN

HET SLAPENDE EILAND

Fionn Boyle zat voorovergebogen op een plastic stoel. Met zijn armen strak om zijn buik en zijn kin tegen zijn borst probeerde hij uit alle macht niet over zijn schoenen te kotsen.

De veerboot kraakte. Fionn had de roestplekken en de afbladderende blauwe verf gezien, had de sloopshoorn horen loeien als een stervende koe. Hij probeerde niet te bedenken hoeveel zeewater hij moest inslikken om van binnenuit te verdrinken. Tara was nu even niet in de buurt, maar Fionn wist dat zussen angst kunnen ruiken. Als hij zijn middageten niet binnenhield, zou hij dat nog jaren moeten aanhoren.

Tot overmaat van ramp zat Fionn ingeklemd tussen twee kwebbelende oude dames en kon hij niets met de telefoon in zijn broekzak. Geen bereik. Nog geen streepje. Zo nu en dan hielden de oudjes even hun mond om een roddel te overdenken, alsof die te groot was om in één keer te verwerken. En af en toe voelde Fionn hun priemende blikken op zijn

gezicht, alsof ze wachtten tot hij zich in het gesprek zou mengen. Maar de brullende golven overstemden bijna alles.

Dat was het allerergste: de oceaan recht onder zijn voeten. In zijn grootste nachtmerries werd hij opgeslokt en verzwolgen door het water, waarna hij badend in het zweet wakker schrok.

De zeelucht brandde in zijn longen en beet in zijn wangen terwijl het vasteland langzaam uit het zicht verdween. Eerst werd het een groene streep aan de grijze horizon en toen was het helemaal weg.

Fionn miste nu al de uitlaatgassen van Dublin, de herrie van de bouwvakkers en de half aangelegde trambaan die dwars door de stad sneed en toeristen van het voetpad duwde. Hij had zich nooit afgevraagd of hij de drukte van de stad, die altijd in beweging leek te zijn, fijn vond of niet – het was gewoon vertrouwd en daardoor voelde het voor Fionn als thuis.

Hier was helemaal niets vertrouwd.

Tara stond op de boeg van het schip, met haar voeten op de reling, alsof ze elk moment de zee in kon duiken. Haar donkere haar striemde los en warrig als een bos touw door de lucht. Ze draaide zich om en zocht hem tussen de passagiers. ‘Kom eens hier, Fionny! Moet je die golven zien! Echt superhoog!’

Fionn schudde zijn hoofd. De veerboot deinde en zijn maag deed mee, op en neer, tot zijn middageten zijn keel weer had bereikt.

‘Doe toch niet zo kinderachtig!’ riep Tara spottend.

Fionn en zijn zus scheidden weinig in leeftijd. Fionn kon zich zelfs een tijd herinneren dat ze bijna *vrienden* waren geweest. Ze hadden genoeg dingen gemeen gehad, tot de dag waarop zij dertien was geworden en hij elf was gebleven, en ze ineens veel te slim en volwassen was om nog met hem om te gaan en samen computerspelletjes te spelen.

Ik ben geen kind meer, Fionny. Ik heb nu gewoon andere interesses.

Fionn wist niet precies waarom Tara dacht dat ze *geen kind meer* was, want hij was degene die bijna elke avond stond te koken voor hen drieën, terwijl Tara met haar vingers Nutella uit de pot schepte alsof ze Winnie de Poeh was en het hele huis bij elkaar gilde zodra ze ergens een spinnetje zag.

Tara wierp een minachtende blik over haar schouder en ging nog hoger op de reling staan. Ze tuurde naar de golven tot het écht leek alsof ze in het water ging springen, gewoon om te laten zien dat ze het durfde. Fionn zou het niet erg vinden als ze erin viel en een heel klein beetje verdronk. Niet genoeg om dood te gaan, maar wel genoeg om het gedeelte van haar hersenen dat haar zo'n rotkarakter gaf te laten opeten door een voorbijzwemmende vis.

Hij richtte zich weer op de wazige horizon: een vast punt tegen de zeeziekte. Volgens zijn moeder hielp het om de schommelingen van de boot op te vangen. Het was het laatste wat ze had gezegd toen ze in Dublin afscheid van

hem had genomen, met heldere ogen en een droevige glimlach. Vlak daarna zaten ze ineens bij de buurvrouw in de auto en had Fionn zijn neus tegen het raampje gedrukt terwijl ze door het land reden en haar achterlieten.

Fionn wachtte tot het eiland zou verschijnen. Daar had zijn moeder toen hij klein was altijd over verteld, terwijl ze glazig voor zich uit staaarde. Soms was het eiland een prachtige plek. Soms was het een troosteloze, meedogenloze plek waar alleen de herinnering aan zijn vader nog hing. Zijn vader, die lang geleden door de zee was meegenomen. Fionn was er hoe dan ook van overtuigd dat Arranmore nog altijd door haar hoofd spookte en hij wist niet of dat vooral goed of vooral slecht was. Hij wist alleen dat plaatsen net zo belangrijk konden zijn als mensen. Dat ze je op dezelfde manier in hun greep konden houden, als je het toeliet.

Tara sprong weer van de reling, huppelde over het dek en boog zich voorover tot hun neuzen elkaar bijna raakten. ‘Moet je hier echt zo depressief over doen?’

Fionn vond het niet leuk dat zijn zus dat woord zo achteloos gebruikte. *Depressief*. Alsof het een kleur was die hij droeg. Alsof je ervoor kon kiezen om het even te zijn en dan niet meer. Bovendien was het logisch dat zij wél zin had in deze vakantie. Ze was vorige zomer ook op het eiland geweest en had toen zowaar vrienden gemaakt.

‘Ik heb geen zin,’ bromde hij. ‘Ik ga niet doen alsof ik het leuk vind om erheen te gaan.’

‘Jij wilt nooit ergens heen,’ merkte Tara op. ‘Je zit altijd alleen maar binnen te gamen. En daar ben je ook nog eens superslecht in. Je bent zo *saai*.’

Fionn wilde zeggen dat hij veel liever bij hun moeder was gebleven als dat had gekund, dat hij naast *haar* wilde zitten, ook wanneer het leek alsof ze hem niet zag. Hij wilde zeggen dat hij niet superslecht was in gamen, maar juist heel erg goed.

Maar in plaats daarvan zei hij: ‘Hou je mond.’

Tara haalde een Mars tevoorschijn die ze had gekocht toen ze het tankstation hadden mogen plunderen. Mevrouw Waters, de buurvrouw, had haar bloemetjesportefeuille tevoorschijn gehaald en haar grote tanden bloot gelachen. *Pak maar wat jullie willen, lieverds.*

Tara nam een hap en haar woorden werden stroperig door de karamel tussen haar kiezen. ‘Het is een avontuur, Fionny.’ Ze keek om zich heen en zei met gedempte stem: ‘Het is een magische plek. Wacht maar af.’

‘Jij vindt het daar alleen magisch omdat je er vorig jaar een *jongen* hebt ontmoet,’ zei Fionn met diepe, harts-tochtelijke walging.

Tara schudde haar hoofd. ‘Nee, ik vind het magisch omdat het eiland *geheimen* heeft.’

Fionn probeerde de chocoladegeur onder zijn neus vandaan te wapperen. ‘Wat voor geheimen dan?’

‘Mag ik niet zeggen!’ zei ze met een triomfantelijke fonkeling in haar ogen.

Fionn zuchtte. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat ik de hele zomer met jou zit opgescheept.’

‘Wees maar niet bang, ik ga heus geen tijd met jou doorbrengen.’ Ze trok haar neus op, waardoor haar sproeten naar elkaar toe geduwd werden. ‘Vermaak jij je maar met opa.’

‘Ik vind hem nu al aardiger dan jou,’ zei Fionn snel.

‘Je k nt hem nog niet eens.’

Fionn opende zijn vuist om het verfrommelde bootkaartje te laten zien. ‘Ik vind dit *papiertje* nog aardiger dan jou.’

Tara zwaaide met haar Mars voor zijn neus. ‘Je bent echt een kleuter.’

‘Niet waar.’ Fionn wachtte tot ze de andere kant op keek en gooide toen het propje papier naar haar toe. Het bleef hangen in haar klitterige haar en hij voelde zich iets beter. Een eind verderop zag hij een meeuw duiken en zwenken, zijn vleugels vlak boven de golven. De vogel stootte een felle kreet uit en ineens doemde het eiland voor hen op, alsof het werd geroepen.

Kluitjes donkergroen gras borrelden op uit de zee en gingen over in glooiende heuvels. Onverharde paden slingerden zich om oude gebouwen heen die ineengedoken langs de kust stonden, waar het zand mat en koperkleurig was. Het zag er vreemd verlaten uit, alsof het hele eiland in diepe slaap was.

Arranmore.

Het was precies zoals Fionn het zich had voorgesteld: een onbeduidende vlek aan het eind van de wereld. De perfecte plek om zijn ziel te laten sterven.

Tara rende terug naar haar uitkijkpunt en Fionn had het gevoel dat hij leegliep, als een reusachtige ballon. Hij zag de vage vlekken op het eiland veranderen in mensen, winkels, huizen, auto's en ontelbare vissersboten. Hij probeerde zich zijn moeder op deze vreemde plek voor te stellen, slenterend over de steiger, of in het supermarktje om brood of melk te halen. Of op het strand, kijkend naar de zee, haar armen om zich heen geslagen. Hij kreeg er geen beeld bij, hoe hard hij ook zijn best deed.

Toen de veerboot eindelijk kreunend was aangemeerd, sprong Tara zonder ook maar één keer om te kijken aan wal. Fionn bleef met een kaarsrechte rug aan de rand van de steiger staan. Er klopte iets niet. De grond trilde onder zijn voeten en liet zijn voetzolen heel zachtjes sidderen, alsof zijn voetstappen veel zwaarder waren dan normaal. De wind rolde naar achteren en wikkelde zich om hem heen, duwde zijn haar in zijn ogen en zijn adem terug in zijn longen, tot hij het absurde gevoel kreeg dat het eiland zijn armen spreidde en hem omhelsde.

Fionn speurde de grillige contouren van de kaap af. In de verte, aan de rand van de baai, waar doornstruiken en varens een lage rotswand overwoekerden, dook een huisje op in de wildernis. De rook uit de schoorsteen krulde als een vinger de avondschemering in.

De wind duwde Fionn over de steiger. De grijze rook bleef tegen de rozerode hemel omhoogkringelen.

Hij wenkte Fionn.

Fionn kon het gefluister bijna horen: het was een stem die hij niet kende, een stem die diep in zijn bloed en zijn botten gonsde. Een stem die hij heel hard probeerde te negeren.

Kom hier, zei de stem. Kom thuis.

HOOFDSTUK TWEE

HET HUISJE VAN DE KAARSENMAKER

Het huis van Malachy Boyle ademde, dat wist Fionn bijna zeker. Het deinde op en neer achter de dichte doornstruiken en gluurde er af en toe bovenuit. De rook kringelde nog steeds omhoog, maar Fionns opa was nergens te bekennen.

‘Loop eens door,’ mopperde Tara. Ze sleurde haar koffer over het smalle weggetje en het ding spuugde kiezels naar Fionn. ‘Ik wil er graag deze eeuw nog zijn!’

‘Hij weet toch dat we komen?’ Fionn hield één oog op de weg gericht en het andere op het huis in de verte. ‘Waarom heeft hij ons dan niet bij de steiger opgehaald?’

‘Hij is oud,’ zei Tara kortaf.

‘Kan hij niet lopen?’

‘Moet hij je soms dragen, als een baby?’ Haar woorden werden begeleid door het ritmische geratel van haar koffer. ‘Kun je niet in je eentje een heuvel op lopen?’

‘Ik ben niet in mijn eentje,’ snauwde Fionn. ‘Ik ben met de duivel op stap.’

‘Hou je mond,’ siste Tara.

‘Ik vind het gewoon onbeleefd,’ mompelde Fionn. ‘We zijn toch zijn gasten? En we weten niet eens waar we heen moeten.’

‘Ik weet wel waar we heen moeten. Ik ben hier al een keer geweest, maar toen was jij er niet bij, dus toen ging ik veel sneller.’

Fionn rolde met zijn ogen. Ze hadden bijna vijf minuten vertraging opgelopen toen er een bij op Tara’s schouder was gaan zitten. Die was over de landtong achter haar aan gevlogen en Tara was gillend op en neer gesprongen alsof het een enorme grizzlybeer was.

‘Zeg jij dan maar waar we heen moeten, Columbus,’ zei hij, en hij stampte achter haar aan.

Fionn dacht dat hij zich op het ergste had voorbereid, maar het bleek toch nog erger te kunnen.

Het kleine, plompe huisje stond diep weggedoken in de aarde en ging schuil achter een wirwar van bomen en doornstruiken. Hier en daar bladderde de witte verf van de muren en kwamen de bakstenen tevoorschijn. Een paar dakleien waren aan de zijkant afgebrokkeld en in de gebarsten dakgoot gevallen. De ramen waren grijs van het stof en de vensterbanken stonden vol onthoofde bloemen, die hun stengel naar de tuin bogen alsof ze hun verloren blaadjes zochten.

Het was een explosie van chaos en kleur en Fionn haatte elke centimeter ervan. Hij wilde terug naar Dublin, naar

zijn moeder en hun benauwde appartement. Hij wilde de bovenburen horen, die net deden alsof ze niet stiekem een pitbull hadden, en ondertussen bedenken wat ze bij de Chinees zouden bestellen.

Ze passeerden een oude brievenbus waar een vervaagde Ierse tekst in was gegraveerd: *Tír na nÓg*.

Het land van de jeugd.

Ironisch, dacht Fionn. En toen zei hij tegen zichzelf dat hij niet moest vergeten om op te zoeken wat *ironisch* precies betekende voordat hij het zei waar Tara bij was.

Het hek jankte zachtjes toen hij het achter hen dichtdeed.

‘Troosteloos, hè?’ Tara nam niet eens de moeite om te fluisteren, ook al stonden ze nu in wat sommige mensen misschien een tuin zouden noemen, maar wat Fionn meer op een salade vond lijken. ‘Wacht maar tot je het vanbinnen ziet, dan word je pas echt depressief.’

Depressief. Weer dat woord.

Fionn draaide een langzaam rondje. ‘Waarom zou iemand hier willen wonen?’

‘Omdat dit de enige plek was die me wilde hebben.’

Fionn bleef staan. Het bloed steeg naar zijn wangen.

Zijn opa stond in de deuropening van zijn huisje. Het was een reus van een man – lang en dun, met een glimmend kaal hoofd, een groot gezicht en een bijpassende neus. Dezelfde neus die Fionn al zo lang hij zich kon herinneren in de spiegel vervloekte. Op de brug ervan stond een enorme, gehoornde bril met ronde glazen, die zijn ogen

uitvergrootten. Zijn armen en benen waren ongelooflijk lang, maar verdronken alsnog in een wijd tweed pak. De man zag eruit alsof hij zich voor een bijzondere gelegenheid had opgedoft – maar dan wel vijftig jaar geleden, in een pak dat inmiddels langzaam uit elkaar viel.

Zijn opa gooide zijn hoofd in zijn nek, deed zijn mond open tot Fionn al zijn tanden zag – de grijze en de witte – en begon te lachen. Hij lachte en lachte en lachte, tot Fionn het gevoel had dat het gelach hem als een wervelwind opzoog en de luchtstromen zijn hart als een viool bespeelden.

En toen begon Fionn ook te lachen. Het was ongemakkelijk en geforceerd, maar als hij lachte, had hij geen tijd om na te denken over het feit dat dit niet als een avontuur maar als een gevangenis voelde. Of over het feit dat zijn moeder in een grauw gebouw in Dublin was achtergebleven, omringd door zakelijke types met dure truien en chique brillen. Hij lachte om te voorkomen dat die gedachten veranderden in iets verdrietigs en akeligs wat verdacht veel op huilen leek.

Fionn weigerde te huilen waar Tara bij was.

Dit zou geen huilvakantie worden. Ook al was het niet eens echt een vakantie.

Toen het gelach wegstierf, wierp zijn opa hem een lange blik toe. ‘Zo,’ zei hij met een knikje, ‘eindelijk ontmoeten we elkaar.’

Hij dook onder de lage deurpost door en wenkte hen naar binnen, zijn vinger net zo krom als de rookpluim die hen de heuvel op had geleid.

Tara beende over het pad en wierp een belediging over haar schouder. ‘Gefeliciteerd, Fionny. Je hebt eindelijk iemand gevonden die net zo raar is als jij.’

‘Pas op voor die bij!’ Fionn voelde zich iets beter toen Tara een gillette slaakte en dansend het hutje in vloog.

Fionn deed de deur achter zich dicht en botste bijna tegen een kapstok vol petten en paraplu’s, die als decorstukken onder een dikke laag stof aan de haakjes hingen.

‘O,’ zei hij. Met grote ogen staarde hij naar de kasten die de muren van de kleine woonkamer bedekten, tot aan de ronde houten doorgang naar de keuken toe.

Elke centimeter van het toch al krappe huisje werd in beslag genomen door kasten, en die kasten stonden vol met kaarsen.

Elke kaars had een etiket met een krullerig schoonschrift erop. *Herfstbuitjes* en *Zomerregen* stonden tussen *Mistige Pasen* en *Witte Kerst*, terwijl andere kaarsen, zoals *Onverwachte tornado op Josie’s twaalfde verjaardag* of *Sean McCauley’s weggevlagen vlieger* opvallend specifiek waren. Er waren etiketten die een zeer kort tijdsbestek aangaven, zoals *Vurige zonsopgang, februari 1997* of *Oranje schemering, augustus 2009*, en op andere stonden vage Ierse woorden als *Suaimhneas*, wat *vrede* betekent, of *Saoirse*, *vrijheid*.

Op één kaars stond alleen maar *Fadó Fadó: Lang, lang geleden*. Dat kon van alles betekenen. Er kon de ijstijd mee bedoeld worden, of de bronstijd, of die periode in Ierland waarin alle monniken manuscripten aan het krabbelen

waren en zich verstopten in grote ronde torens, al wist Fionn niet meer waarom.

Fionns aandacht werd getrokken door *Dreigende luchten boven het strand van Aphort*, een kaars die eruitzag alsof hij van een woedende storm was gemaakt. De onderkant was donkergrijs, als wolken die zich kolkend samenpakten, en bovenaan werd de bobbelige was dieppaars. Door het midden zigzagde een zilveren bliksemschicht en hoe langer Fionn ernaar keek, hoe meer hij het gevoel kreeg dat de schicht van de plank zou springen om naast hem door de lucht te knetteren.

‘Goed, een kopje thee dan maar,’ zei zijn opa. Het was geen vraag, maar Fionn was toch opgelucht. Sommige dingen waren overal in Ierland hetzelfde.

Tara trok zich terug in een hoekje van de woonkamer en zocht in haar tas naar haar oplader zoals een uitgedroogde reiziger in de woestijn naar water zou zoeken.

Fionn dook onder een balk door en slenterde de gang in, die uitkwam op nog drie kamers en waar de muren naar binnen leken te buigen alsof ze hem een geheim wilden vertellen. Ook hier stonden kaarsen. Sommige waren piepklein, zo fijn als zijn pink. Sommige hadden alle kleuren van de regenboog en uit andere groeide gras. Er waren ook vreemde kaarsen in de vorm van druppels, paraplu’s en maantjes vol kraters. Er waren kaarsen bij die zo op ronde, pluizige wolken leken dat Fionn er even in moest prikken om zeker te weten dat ze van was waren en niet van damp.

Terug in de woonkamer zag hij één brandende kaars op de schoorsteenmantel staan. Het was de grootste kaars in het huisje; een forse wasplaat in een dikke glazen bak die net zo diep was als Fionns ellende. De kaars was lichtgrijs, maar door het midden, rond de lont, liepen strepen in allerlei tinten blauw: turkoois, saffier en aquamarijn. Er waren sliertjes hemelsblauw die overgingen in zeeblauw en Fionn zag zelfs de kleur van zijn schooluniform, kotsblauw.

De kaars was de enige lichtbron nu de zon ergens achter de vele bomen was weggezakt. Fionn kon de geur niet thuisbrengen, maar die maakte wel iets bij hem los.

Het aroma deed denken aan zeelucht, maar prikte niet op dezelfde manier in zijn neus. Hij rook ook nog andere dingen. Water? Nee. Geen *gewoon* water. Fionn kneep zijn ogen stijf dicht. Hij had het gevoel dat het antwoord ergens in zijn botten verstopt lag. Als hij zich met gesloten ogen heel goed concentreerde, kon hij het misschien uit zijn binnenste naar boven halen en aan het puntje van zijn tong ontlokken.

Regenwater. Dat was het. Maar dan uit een storm – iets wat wervelde en woedde en tegen de ruiten sloeg. En hij rook ook de zee weer, maar dan woelig, als schuim op ruwe golven of...

‘Hallo, is daar iemand?’ Tara klapte vlak voor Fionns gezicht in haar handen en hij schrok. Hij struikelde naar achteren en stootte een kaars om die boven op de leunstoel balanceerde. De geur verdween meteen en Fionn vroeg zich af of hij het zich verbeeld had.

Aan de andere kant van de houten boog schonk zijn opa thee in grote mokken. ‘Heeft je zus niet verteld dat ik kaarsenmaker ben?’

Fionn keek Tara verwijtend aan.

‘Ik dacht dat ik daar buiten Arranmore niet over mocht praten,’ zei ze onverschillig. ‘En ik denk eerlijk gezegd niet dat Fionn die kaarsen zo interessant zal vinden. Niet vervelend bedoeld, hoor.’

Fionns opa reageerde alsof Tara een dartpijlje naar hem had gegooid en zijn linkeroog trilde toen ze de gang in stormde, op zoek naar een werkend stopcontact.

‘Ze is niet echt zo onaardig,’ zei Fionn snel. ‘Mama zegt dat ze er wel uit zal groeien. Maar dat duurt misschien nog even. Ze is er nog maar net in gegroeid.’

Zijn opa legde zijn hand op Fionns schouder. ‘Geen zorgen, Fionn. Ik ben wel gewend aan de ijsskoude wind der puberale desinteresse.’

‘U moet het niet persoonlijk opvatten. Ze heeft gewoon niet zoveel met kaarsen.’ Fionn zei er maar niet bij dat hij zelf ook niets met kaarsen had. In zijn ogen hadden kaarsen, net als goudvissen, wiskunde en zijn zus, geen enkel nut. En bovendien was hij geen bejaarde, en ook niet op de valreep op zoek naar een kerstcadeautje voor iemand die hij straal vergeten was.

‘Ik dacht trouwens dat u bij de reddingsbrigade zat,’ herinnerde Fionn zich ineens weer. Het was een van de weinige dingen die hij over zijn opa wist – dat Malachy

Boyle, net als alle mannen in de familie Boyle (op één na), van de zee hield en de zee ook van hem. Dat hij tussen de reddingsboten was opgegroeid en er op zijn achttiende zijn werk van had gemaakt. ‘Net als papa toen hij...’

Toen hij nog leefde, wilde hij zeggen, maar de woorden bleven steken in zijn keel. Nu hij op de plek was waar zijn vader was gestorven, voelde het verdriet ineens weer veel rauwer.

‘Vroeger wel, maar tegenwoordig blijf ik liever binnen. Ik ben de jongste niet meer.’ Zijn opa stond weer bij de mokken. Hij hengelde even met de theezakjes, legde die vervolgens in de gootsteen, deed een scheut melk bij de thee en gaf een van de mokken aan Fionn. ‘Je ziet een tikkie groen, knul. Of hou je gewoon heel erg van Ierland? Groen is immers onze nationale kleur.’

Fionn liep achter hem aan naar de woonkamer. ‘De zee was nogal ruw tijdens de overtocht. Een heleboel mensen waren zeeziek.’

Zijn opa keek hem veelbetekenend aan toen ze in twee stoelen tegenover elkaar gingen zitten.

‘Oké... misschien ben ik wel een beetje... bang voor de zee,’ gaf Fionn toe. Hij nam een veel te hete slok en spuugde die bijna weer uit. ‘Ik hou niet van de golven. Ik hou eigenlijk helemaal niet van de zee.’

Zijn opa hield zijn hoofd schuin en bleef hem aankijken. Het kaarslicht flakkerde over zijn huid en wierp schaduwen die over de zijkant van zijn gezicht kropen.

‘Ben ik nu een slechte Boyle?’

Zijn opa hmm'de zacht en zijn blik gleed over Fionn heen naar de muur achter hem, waar een foto van Fionns oma glimlachend op hen neerkeek. ‘Als je het mij vraagt, hoef je je nooit te schamen voor je angsten, hoe onbeduidend ze ook zijn. Je oma had hevige anataidaefobie, wist je dat?’

Zodra Fionn het woord hoorde, fladderde het als een vlinder weer weg. ‘Wat is... dat?’

Zijn opa zette zijn vingertoppen voor zijn mond tegen elkaar. ‘Ze was bang dat ze in de gaten werd gehouden door een eend.’

Fionn staaarde zijn opa aan. ‘Wat?’

‘Anatidaefobie,’ herhaalde zijn opa ernstig. ‘De angst dat er ergens ter wereld een eend naar je zit te kijken.’

‘... Wát?’ zei Fionn weer.

‘Zoiets beheerst je hele leven.’ Zijn opa nam een slurpende slok thee die eindeloos leek te duren. ‘Uiteindelijk heeft het haar de das omgedaan.’

‘Mama zegt dat oma is gestorven aan een gebroken hart.’

Zijn opa streek peinzend over zijn kin. ‘Nee. Het was de eend, Fionn. Ik weet het zo goed als zeker.’

‘Maakt u een grapje?’

Zijn opa kon zijn ernstige gezicht niet meer in de plooi houden en zijn lippen vormden een grijns. Hij grinnikte, en Fionn merkte dat hij meegrinnikte, al lachte hij door zijn opluchting net iets te hard.

Zijn opa tikte tegen de zijkant van zijn mok. ‘Dat is de enige belachelijke angst die er bestaat.’

Fionn zakte wat dieper weg in zijn stoel en was stiekem blij dat hij niet bang was voor eenden.

‘Je kunt maar beter snel aan de zee wennen, knul. Die is hier overal.’

Fionn glimlachte zwakjes. ‘Daar herken je een eiland aan, lijkt me.’

‘Klopt. En aan het feit dat er vaak uitzonderlijk knappe oude mannen wonen.’

Het werd stil in de kamer en een tijdlang hoorde hij alleen het zachte geraas van de zee en het verwoede getyp van Tara, die wanhopig een sociaal leven uit een halfdood eiland probeerde te sleuren. Fionns opa zat in het schemerlicht naar hem te kijken. Zijn vingers trommelden een stil, eigen ritme op de knopen van zijn overhemd.

‘Maar goed,’ zei hij na een tijdje. ‘Hoe gaat het in Dublin, Fionn?’

‘Niet zo best. Maar dat wist u waarschijnlijk al, aangezien mama ons hiernaartoe heeft gestuurd...’ Fionn liet zijn blik op de haard rusten. In zijn achterhoofd begon iets te rommelen. ‘Ze was te moe...’ Hij wilde de rest niet uitspreken en zijn stem stierf weg. *Ze was te moe om onze moeder te zijn.*

Het leek niet eerlijk om dat te zeggen, ook al wisten ze allebei dat het waar was. Hun moeder had gewoon even vakantie. Een vreemd idee, dacht Fionn, om geen vakantie

van je werk te nemen, maar van je kinderen. Maar daarna zou ze zich beter voelen. De schaduw achter haar ogen zou verdwijnen.

Zijn opa zat nog steeds te trommelen. ‘Ik vind het heel vervelend voor je, knul. Ik weet dat je er niet voor hebt gekozen om hier te zijn. Jij hebt nergens voor gekozen...’

Fionn kon zijn ogen niet van de haard afhouden. Er sijpelde een gedachte door zijn achterhoofd, een belangrijke, die langzaam naar buiten drup-druppelde.

De leunstoel kraakte toen zijn opa vooroverleunde en zijn ellebogen op zijn knieën zette. ‘Maar dit eiland is uniek, Fionn. Je komt er nog wel achter hoe bijzonder het is...’

Fionn was zo ingespannen aan het staren dat hij vergat met zijn ogen te knippen.

De haard was leeg.

Geen roet, geen rooster, zelfs geen vuurscherm. Het huisje was koel en baadde niet in de warmte van een nagloeiend vuurtje.

Fionn keek naar zijn opa. ‘Opa, als de haard niet aan is, waar kwam die rook dan net vandaan?’

Zijn opa glimlachte. Het was een vreemde glimlach, die Fionns nekharen overeind liet komen. De kaars flakkerde aan de rand van zijn gezichtsveld en de vlam leek hoger en smaller te worden door zijn vraag.

‘Waar kwam die rook vandaan?’ vroeg hij weer.

Zijn opa lachte, maar deze keer was het een droog, dof geluid. Alsof het ergens anders vandaan kwam en niet diep

uit zijn buik, zoals eerder. Hij kwam overeind, vouwde zijn lange ledematen uit en liep terug naar de keuken, waar een stel half geschilde worteltjes ineens al zijn aandacht opeisten.

Fionn keek weer naar de lege haard en voelde de twijfel als een vis door zijn buik zwemmen.